

dr hab. Lucyna Bakiera, prof. UAM
Wydział Psychologii i Kognitywistyki
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
w Poznaniu

Poznań, dnia 18 stycznia 2026 r.

Recenzja

rozprawy doktorskiej Pani mgr Izabeli Huczewskiej

pt. *Doświadczenie parentyfikacji w dzieciństwie a motywacje i pragnienia*

rodzicielskie bezdzietnych młodych dorosłych

napisanej pod kierunkiem Pani prof. UKSW dr hab. Moniki Mynarskiej

w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie

Podstawa formalna recenzji

Podstawę przygotowania recenzji stanowi uchwała Rady Dyscypliny Naukowej *Psychologia* Instytutu Psychologii UKSW w Warszawie z dnia 6 listopada 2025 roku (powiadomienie e-mailowe z dnia 25 listopada 2025).

Ocena merytoryczna

Rozprawa doktorska ma formę cyklu trzech powiązanych tematycznie artykułów empirycznych, opublikowanych w specjalistycznych czasopismach międzynarodowych. Podjęta problematyka wpisuje się przede wszystkim w obszar psychologii prokreacji, a także psychologii rodzinny i psychologii rozwoju człowieka. Każdy tekst jest raportem z badań, które skupione są wokół tematu przewodniego wyrażonego w tytule rozprawy. Badania przeprowadzono na dużych próbach bezdzietnych młodych dorosłych. Wszystkie trzy badania składające się na rozprawę doktorską osadzono w teoretycznym modelu decyzji prokreacyjnych Warren B. Millera, który ujmuje drogę do rodzicielstwa jako proces motywacyjny obejmujący

kolejno kształtowanie motywacji rodzicielskich, pragnień posiadania dziecka, intencji prokreacyjnych oraz zachowań. Model TDIB (*traits-desires-intentions-behavior*) zakłada, że na bazie motywacji powstaje pragnienie posiadania lub nieposiadania dziecka, którego siła i kierunek zależą od dominacji pozytywnej lub negatywnej motywacji rodzicielskiej. Następnie pragnienie przekształca się w intencję, czyli konkretny plan działania, który realizowany jest poprzez zachowania prokonceptyjne lub antykonceptyjne.

Rozprawa stanowi spójny tematycznie zbiór anglojęzycznych prac naukowych. Wszystkie publikacje są pracami zbiorowymi (od dwóch do czterech autorów), w których indywidualny wkład Doktorantki waha się od 75% do 90%. Aktywność Doktorantki na rzecz powstania poszczególnych publikacji została szczegółowo opisana, a wkład pozostałych współautorek i współautora potwierdzony.

W skład cyklu wchodzi:

1. Huczevska, I., Leśniak, J., Mynarska, M., Miller, W. B. (2023). A short measure of childbearing motivations: Development and validation on Polish samples of adults and adolescents. *Journal of Child and Family Studies*, 32, 1823–1838. <https://doi.org/10.1007/s10826-022-02497-6>
2. Huczevska, I., Mynarska, M. (2025). From parentification to parenthood: caregiving responsibilities in childhood and childbearing desire in young adulthood. *Journal of Reproductive and Infant Psychology*, 43(1), 4–18. <https://doi.org/10.1080/02646838.2023.2220356>
3. Huczevska, I., Kruk, K., Mynarska, M. (2025). Understanding the link between parentification and desire to have children: moderating role of perceived fairness. *Journal of Reproductive and Infant Psychology*, 1–16. <https://doi.org/10.1080/02646838.2025.2480388>

W pierwszej publikacji przedstawiono skróconą wersję Kwestionariusza Motywacji Rodzicielskich CBQ-SF, stanowiącego alternatywę dla pełnej 50-itemowej wersji narzędzia CBQ autorstwa Warrena B. Millera. Doktorantka podjęła aktualny problem metodologiczny związany z ograniczoną użytecznością długich kwestionariuszy w badaniach populacyjnych i wielonarzędziowych. Cel badania został jasno sformułowany. Proces konstrukcji CBQ-SF został przeprowadzony w sposób systematyczny i transparentny, obejmując trzy jasno wyodrębnione etapy - selekcję

itemów, analizę psychometryczną na podstawie wyników badania dorosłych oraz replikację w próbie późnych adolescentów. Na podkreślenie zasługuje fakt wykorzystania dwóch dużych, niezależnych prób. Dobór metod statystycznych jest adekwatny do postawionych celów badawczych. Wykorzystanie zarówno klasycznych miar rzetelności (α Cronbacha), jak i bardziej zaawansowanych wskaźników (ω McDonald), a także confirmacyjnej analizy czynnikowej oraz modelowania równań strukturalnych, świadczy o świadomości metodologicznej Doktorantki i współauterek. Uzyskane wyniki jednoznacznie potwierdzają dobre właściwości psychometryczne CBQ-SF. Zarówno w próbie dorosłych, jak i późnych adolescentów struktura czynnikowa narzędzia okazała się zgodna z założeniami teoretycznymi, a wskaźniki dopasowania modeli mieszczą się w przedziałach uznawanych w literaturze za dobre lub bardzo dobre. Dodatkowym atutem jest potwierdzenie trafności zewnętrznej poprzez analizę relacji motywacji rodzicielskich z pragnieniami i intencjami posiadania dziecka. Na uwagę zasługuje interpretacja różnic między próbami, w szczególności słabszego związku pragnienia z intencją prokreacyjną w grupie adolescentów. Wnioski zostały sformułowane w sposób wyważony. Logicznie wynikają one z przedstawionych analiz. Opracowanie skróconej wersji narzędzia, przy jednoczesnym zachowaniu jego kluczowych właściwości psychometrycznych, stanowi istotny wkład w badania nad motywacjami prokreacyjnymi, a CBQ-SF jako narzędzie rzetelne, trafne i znacznie bardziej ekonomiczne niż wersja pełna, jest użyteczne w badaniach wielkoskalowych oraz podłużnych.

Drugi artykuł podejmuje dotychczas słabo zbadaną problematykę związku między doświadczeniem parentyfikacji w dzieciństwie a motywacjami oraz pragnieniami prokreacyjnymi we wczesnej dorosłości. Doktorantka wraz ze współautorką koncentrują się na pytaniu, czy i w jaki sposób wczesne doświadczenia opiekuńcze, zarówno wobec rodziców, jak i rodzeństwa, są powiązane z pozytywną i negatywną motywacją rodzicielską i chęcią posiadania dziecka. Autorki zrezygnowały z formułowania hipotez kierunkowych w odniesieniu do większości analizowanych zależności, co jest uzasadnione brakiem wcześniejszych badań empirycznych. Wyjątek stanowi hipoteza dotycząca postrzeganych korzyści z parentyfikacji, które miały przewidywać pragnienie posiadania dziecka. Badanie przeprowadzono na dużej próbie 384 bezdzietnych kobiet i mężczyzn w wieku 20-35 lat, co - jak zapewnia Doktorantka -

odpowiada kluczowemu okresowi podejmowania decyzji o pierwszym dziecku w Polsce. Projekt uzyskał pozytywną opinię Zespołu ds. Etyki Badań Naukowych. W badaniu wykorzystano zweryfikowane psychometrycznie narzędzia (Kwestionariusz Parentyfikacji w polskiej adaptacji oraz skróconą wersję Kwestionariusza Motywacji Rodzicielskich CBQ-SF). Podejście obejmujące analizy korelacyjne oraz modele mediacyjne jest adekwatne do postawionych celów badawczych i pozwala na weryfikację zależności pośrednich. Uzyskane wyniki wskazują, że zarówno parentyfikacja ukierunkowana na rodziców, jak i na rodzeństwo przewiduje pragnienie posiadania pierwszego dziecka. Zależności te były całkowicie mediowane przez pozytywną motywację rodzicielską, natomiast związek z negatywną motywacją okazał się nieistotny statystycznie. Oznacza to, że wczesne doświadczenia opiekuńcze nie zwiększają obaw związanych z rodzicielstwem, lecz sprzyjają internalizacji pozytywnego obrazu tej roli. Postrzegane korzyści z parentyfikacji wykazały natomiast zarówno bezpośredni, jak i pośredni związek z pragnieniem posiadania dziecka, mediowany przez pozytywną (silny efekt) oraz negatywną motywację rodzicielską (słaby efekt). Wyniki te dostarczają empirycznego wsparcia dla założeń modelu TDIB i podkreślają kluczową rolę motywacji łączącej doświadczenia z dzieciństwa z późniejszymi decyzjami prokreacyjnymi. Ograniczeniem badania jest retrospektywny charakter pomiaru parentyfikacji, który może wiązać się z rekonstrukcją wspomnień i reinterpretacją przeszłych doświadczeń z perspektywy dorosłości. Należy zwrócić uwagę, że uzyskane wyniki mogą być funkcją aktualnych narracji autobiograficznych, oraz bieżącego funkcjonowania psychicznego badanych. Ponadto przyjęta typologia parentyfikacji, oparta głównie na obiekcie opieki i postrzeganych korzyściach, nie w pełni oddaje złożoność tego zjawiska, co Autorki trafnie zauważają i zapowiadają dalsze analizy w kolejnych badaniach. Artykuł stanowi cenny wkład w badania nad psychologicznymi uwarunkowaniami decyzji prokreacyjnych. Wyniki badania nie tylko poszerzają wiedzę na temat długofalowych konsekwencji parentyfikacji, lecz także wzmacniają znaczenie motywacji rodzicielskich jako kluczowego ogniwa między doświadczeniami z dzieciństwa a planami rodzinnymi w dorosłości.

Trzeci artykuł stanowi pogłębienie wcześniejszych analiz nad związkiem parentyfikacji doświadczanej w dzieciństwie (retrospektywnie badanej w dorosłości) z motywacjami i pragnieniami prokreacyjnymi. Autorki rozszerzają ujęcie parentyfikacji

wprowadzając klasyczne rozróżnienie na parentyfikację instrumentalną i emocjonalną oraz uwzględniając ważny, rzadziej empirycznie testowany komponent, poczucia (nie)sprawiedliwości pełnionej roli opiekuńczej. Tym samym badanie wpisuje się w nurt badań podkreślających, że konsekwencje parentyfikacji zależą nie tylko od jej rodzaju, lecz także od (subiektywnej) oceny równowagi i wzajemności w relacjach rodzinnych. Badanie przeprowadzono online na dużej próbie 491 bezdzietnych młodych dorosłych w wieku 18-35 lat. Projekt uzyskał pozytywną opinię Zespołu ds. Etyki Badań Naukowych. Procedura badawcza została jasno opisana. Zastosowanie modeli moderowanej mediacji należy uznać za metodologicznie adekwatne i pozwalające uchwycić złożone zależności między zmiennymi. Uzyskane wyniki wskazują, że zarówno parentyfikacja instrumentalna, jak i emocjonalna wiążą się z wyższym pragnieniem posiadania dziecka, jednak zależności te różnią się siłą i strukturą. Parentyfikacja instrumentalna okazała się silniejszym predyktorem pragnień prokreacyjnych, działając zarówno poprzez wzrost pozytywnej, jak i obniżenie negatywnej motywacji rodzicielskiej. W przypadku parentyfikacji emocjonalnej efekt pośredni występował wyłącznie poprzez pozytywną motywację i miał słabsze natężenie. Kluczowym wynikiem badania jest wykazanie moderacyjnej roli postrzeganej niesprawiedliwości. Efekty pośrednie parentyfikacji na pragnienie rodzicielskie występowały jedynie przy niskim lub przeciętnym poczuciu niesprawiedliwości. Wysoki poziom niesprawiedliwości neutralizował zarówno pronatalistyczne, jak i potencjalnie antynatalistyczne efekty parentyfikacji. Wyniki te pokazują, że (subiektywna) ocena doświadczeń rodzinnych ma kluczowe znaczenie dla ich długofalowych konsekwencji. Badanie dostarcza empirycznego wsparcia dla teoretycznych założeń Jurkovic oraz modelu Millera, jednocześnie pokazując, że parentyfikacja nie jest zjawiskiem jednorodnym. Ograniczeniem badania pozostaje retrospektywny charakter pomiaru doświadczeń z dzieciństwa. Ponadto brak longitudinalnego charakteru danych ogranicza możliwość formułowania rzeczywistych wniosków przyczynowych. Niemniej Autorki są świadome tych ograniczeń i interpretują wyniki z należytą ostrożnością. Wyniki podkreślają centralną rolę motywacji rodzicielskich oraz znaczenie subiektywnego poczucia sprawiedliwości w kształtowaniu długofalowych konsekwencji wczesnych doświadczeń opiekuńczych.

Wskazane teksty składają się na spójny wywód, który uzupełniony został omówieniem w postaci autoreferatu. Relacjonowane w cyklu publikacyjnym badania zaprojektowano w sposób adekwatny do postawionych celów. Problemy badawcze zostały sformułowane i osadzone w jasno określonych ramach teoretycznych, obejmujących dobrze ugruntowany model TDIB Millera oraz koncepcji parentyfikacji omówionej głównie w ujęciach Jurkovic i Hoopera. Przeprowadzone badania świadczą o kompetencjach Doktorantki planowania i realizowania projektów badawczych, a także świadomości ich ograniczeń. Szczególnie badanie 3. stanowi wartościowe rozwinięcie wcześniejszych analiz nad związkami parentyfikacji z pragnieniami posiadania dziecka. Zarówno w tekstach składających się na cykl publikacyjny, jak i w opisie rozprawy, Doktorantka wykazuje dobrą kontrolę w doborze koncepcji teoretycznych oraz wyników badań empirycznych adekwatnych do podejmowanej problematyki. Tło teoretyczne przeprowadzonych badań przedstawione zostało w artykułach - co jest zrozumiałe ze względu na formę publikacji - w sposób esencjonalny. Natomiast lakoniczne omówienie aktualnego stanu wiedzy dotyczącego parentyfikacji i decyzji rodzicielskich, a przede wszystkim mechanizmów wyjaśniających zależności między tymi konstruktami, budzi wątpliwości. Uważam, że wybór doktoratu w formie cyklu publikacyjnego nie powinien implikować rezygnacji z szerszego przedstawienia aktualnego stanu wiedzy w zakresie analizowanej problematyki, wykraczającego poza treści zawarte w artykułach składających się na cykl, których objętość i forma ograniczają możliwość pogłębionej refleksji teoretycznej. Tymczasem w autoreferacie w dużej mierze powtórzono treści zawarte w publikacjach, co skutkuje brakiem rozwiniętej analizy teoretycznej. W konsekwencji pojawiają się pytania m.in. o status koncepcji Millera na tle alternatywnych ujęć teoretycznych, a także o to, w jaki sposób parentyfikacja wyjaśnia proces decyzyjny w obszarze rodzicielstwa. Rodzicielstwo podejmowane jest przez osoby dorosłe z różnych powodów i w różnych kontekstach rozwojowych. Przyjęcie perspektywy TDIB jako wiodącej nie wyklucza uwzględnienia innych koncepcji opisujących i/lub wyjaśniających kształtowanie motywacji i intencji prokreacyjnych. Tego rodzaju rozważań w rozprawie zabrakło. Potrzeba prokreacji jest immanentną cechą natury ludzkiej i stanowi podstawę biologicznego trwania gatunku, jednak w toku rozwoju jednostki może zostać zanegowana, wyparta, stłumiona bądź przekształcona w inne potrzeby. W konsekwencji możliwe jest wyróżnienie nie tylko pozytywnej lub negatywnej

motywacji prokreacyjnej, ale również ambiwalentnej, która charakteryzuje się współwystępowaniem pozytywnych i negatywnych ustosunkowań. Sprzeczność ta może przejawiać się w deklarowanej aprobacie dla rodzicielstwa przy jednoczesnej niechęci do podjęcia roli matki lub ojca, bądź odwrotnie – w manifestowanej dezaprobach, która współistnieje z pragnieniem posiadania potomstwa. Niejednoznaczny stosunek do rodzicielstwa bywa konsekwencją trudności prokreacyjnych. W takim przypadku demonstrowana niechęć do dzieci oraz do macierzyństwa / ojcostwa może pełnić funkcję mechanizmu obronnego wobec niepłodności, stanowiącej źródło wieloaspektowej frustracji. W rozprawie, która podejmuje tak ważny problem funkcjonowania człowieka i ma szansę poszerzyć wiedzę z zakresu psychologii prokreacji (por. teksty Eleonory Bielawskiej-Batorowicz), można oczekiwać pogłębionej refleksji nad złożonością postaw prokreacyjnych. Rozprawę cechuje trafność rozumowania i argumentowania (poprawność logiczna), niemniej jednak od pracy na poziomie doktoratu można oczekiwać pogłębionej analizy psychologicznej w postaci poszukiwania uzasadnień i wyjaśnień. Istotnym walorem cyklu publikacji jest dyskusja uzyskanych wyników. Nie nadaje ona jednak rozprawie wystarczającej mocy eksplanacyjnej. Doktorantka trafnie podkreśla długofalowy charakter konsekwencji parentyfikacji, wskazując, że jej skutki nie muszą ograniczać się do funkcjonowania psychicznego w okresie dzieciństwa i adolescencji, lecz mogą ujawniać się także w sferze motywacji i pragnień związanych z rodzicielstwem. Autorka unika patologizującego ujęcia parentyfikacji, akcentując znaczenie subiektywnej interpretacji doświadczeń oraz kontekstu relacyjnego. Trafnie omówiona została rola poczucia niesprawiedliwości jako moderatora analizowanych zależności. Odwołanie się do specyfiki polskiego systemu wartości, norm rodzinnych oraz uwarunkowań instytucjonalnych pozwala lepiej zrozumieć, dlaczego parentyfikacja w tym kontekście może być częściej postrzegana jako doświadczenie akceptowalne społecznie. Zestawienie sytuacji polskiej z kontekstem fińskim stanowi interesujący punkt wyjścia do dalszych badań porównawczych.

Do mniej istotnych wątpliwości zaliczam niżej wymienione, które podaję z zaciekawieniem stanowiska Doktorantki.

- 1) Doktorantka osadza swoje rozważania w tradycji teoretycznej badań nad decyzjami prokreacyjnymi. W pracy trafnie przywołano zarówno mikroekonomiczne koncepcje racjonalnego wyboru, jak i kluczowy zwrot

psychologiczny zapoczątkowany przez Hoffmana i Hoffmana oraz rozwinięty w modelu TDIB Millera. Jednocześnie, w mojej ocenie, w rozprawie zabrakło wyraźnej refleksji nad relacją pomiędzy decyzją prokreacyjną a decyzją rodzicielską. Szeroko rozumiane zachowania reprodukcyjne obejmują zarówno dążenie do poczęcia dziecka, jak i intencjonalne unikanie macierzyństwa/ojcostwa. Tymczasem w pracy pojęcie motywacji rodzicielskich zdaje się być stosowane w sposób utożsamiający decyzje prokreacyjne z decyzjami rodzicielskimi. Warto byłoby doprecyzować, że nie każda decyzja prokreacyjna ma charakter decyzji rodzicielskiej. Decyzja o dobrowolnej bezdzietności stanowi bowiem rezultat procesu decyzyjnego opisanego w modelu TDIB, jednak trudno uznać ją za decyzję rodzicielską sensu stricto, skoro nie implikuje ona podjęcia roli rodzica ani identyfikacji z rodzicielstwem. Brak rozróżnienia tych dwóch typów decyzji może prowadzić do niejednoznaczności interpretacyjnych, zwłaszcza w kontekście badań prowadzonych na próbach osób bezdzietnych oraz adolescentów. Tymczasem w rozprawie pojęcia te są stosowane zamiennie. Uwzględnienie tej problematyki, np. w formie krótkiej dyskusji teoretycznej mogłoby dodatkowo wzmocnić konceptualną precyzję pracy, doprecyzować zakres pojęcia „motywacje rodzicielskie” oraz jasno określić, czy i w jakim sensie obejmuje ono także motywacje do trwałego niepodejmowania rodzicielstwa. Uwaga ta nie podważa wartości empirycznej i metodologicznej rozprawy, lecz wskazuje na obszar, który mógłby stanowić istotne uzupełnienie jej warstwy teoretycznej.

- 2) Rozprawa doktorska osadzona jest w modelu Warrena Millera, ale nie wyjaśniono jak są rozumiane typowo korzystne i typowo niekorzystne aspekty rodzicielstwa oraz jakie to są sprzyjające okoliczności, które powodują przekształcenie pragnień rodzicielskich w intencję, czyli realny plan działania.
- 3) Postawione hipotezy nie zostały w wystarczającym stopniu uzasadnione. W szczególności zabrakło pogłębionego omówienia mechanizmu psychologicznego leżącego u podstaw hipotezy zakładającej, że parentyfikacja instrumentalna i emocjonalna pozwala przewidywać pragnienie posiadania dziecka.
- 4) Doktorantka twierdzi, że „rodzicielstwo jest także uznawane za jeden z najważniejszych etapów dorosłości” (s. 4). W periodyzacji rozwoju człowieka z reguły

wymienia się okresy, które obejmują różne aktywności i role społeczne, np. wyłaniającą się dorosłość, wczesną, środkową i późną dorosłość. Podjęcie roli rodzicielskiej nie wypełnia złożoności rozwoju w dorosłości, aby na tej podstawie wprowadzić nowy etap rozwojowy, ale może Doktorantka ma w tym zakresie inne argumenty. Jestem ich ciekawa.

- 5) Czy retrospektywnie badana parentyfikacja za pomocą wystandaryzowanych narzędzi oznacza faktycznie (jak zostało to określone na s. 5) jej deklarowanie?
- 6) W jaki sposób „dzieci zaspokajają szereg istotnych potrzeb rodziców (...) aż po rozwój moralny” (s. 14)? Moje zaciekawienie dotyczy rozwoju moralnego.
- 7) W Skali pragnień i intencji rodzicielskich (s. 78), która zastosowana była w badaniach Doktorantki występują m.in. twierdzenia: *Biorąc pod uwagę Twój stosunek do dzieci, ale również Twoją sytuację życiową i inne plany życiowe, czy zamierzasz (planujesz) mieć dziecko/dzieci w ciągu najbliższych trzech lat? W Twojej ocenie, jak prawdopodobne jest to, że będziesz miała dziecko/dzieci w ciągu najbliższych trzech lat?* Biorąc pod uwagę tendencję do odraczania decyzji o rodzicielstwie, ciekawi mnie jaką moc diagnostyczną mają zdaniem Doktorantki takie itemy w badaniu 18- czy 20-latków.
- 8) Zastanawiam się w jaki sposób opracowanie skróconej wersji Kwestionariusza Motywacji Rodzicielskich sprzyja wykorzystaniu jej w „projektowaniu” polityk rodzinnych, programów edukacji rodzicielskiej, a także stanowić narzędzie pomocne w pracy terapeutycznej z osobami rozważającymi decyzję o rodzicielstwie lub zmagającymi się z jej psychologicznymi konsekwencjami” (s. 6).

Ocena formalna

Konstrukcja rozprawy doktorskiej, przygotowanej w formie cyklu publikacji wraz z ich omówieniem, stanowi przejrzyste i staranne opracowanie. Całość pozostaje w pełnej zgodności z problematyką sformułowaną w tytule pracy. Rozprawa obejmuje streszczenia w języku polskim i angielskim, wykaz publikacji składających się na dysertację, autoreferat wraz z bibliografią liczącą 129 pozycji, sporządzoną zgodnie ze standardami APA, a także trzy publikacje naukowe. Uzupelnieniem całości są oświadczenia współautorów publikacji wchodzących w skład cyklu. Na uwagę zasługuje również estetyczna i uporządkowana strona graficzna dysertacji. Zarówno teksty

tworzące zbiór publikacyjny, jak i ich omówienie zostały przygotowane w sposób czytelny, pozbawiony uchybień merytorycznych oraz językowych. Z formalnego punktu widzenia rozprawa doktorska cechuje się spójną strukturą i klarowną kompozycją.

Konkluzja

Dysertacja pt. *Doświadczenie parentyfikacji w dzieciństwie a motywacje i pragnienia rodzicielskie bezdzietnych młodych dorosłych* przygotowana przez Panią mgr Izabelę Huczewską w mojej ocenie spełnia wymagania stawiane pracom doktorskim określone w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*. Rozprawa doktorska prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną Doktorantki w dyscyplinie psychologia i świadczy o umiejętności prowadzenia badań naukowych. Rozprawa stanowi rozwiązanie oryginalnego zadania naukowego i wnosi w przedmiotowym zagadnieniu wkład w rozwój wiedzy z zakresu psychologii. Doktorantka dostrzega również kierunki dalszych badań. W związku z tym stawiam wniosek o przyjęcie rozprawy i dopuszczenie Pani mgr Izabeli Huczewskiej do dalszych etapów postępowania w sprawie nadania stopnia doktora.